

ON VÄGA KIIRE ERANDLIKUKS SAAMISEGA

Kui üks loominguline artist kujutleb, mõtleb, kui ta on selle mõtte teoks saamise, manifesteerumise sees, olgu selleks siis mingi maal, poeem, kirjutis, kleidi mudel..., kui see on tal selle teadvuse sees ja mida ta hiljem otsustab üle viia struktureeritud –ütlemis materiaalsesse-, konkreetsesse vormi, kui ta on laitmatu ja kuulekas oma kujuteldavale või fantaasiale..., siis selle patrooni, mudeli, maali, arranžeringu –seda on võimalik rakendada ükskõik missuguses tegevuses-, siis on resultaadiks see sama, mida mõeldi, erinevusega, et üks ei olnud veel konformeerunud –mõelge selle all “vormi”, tihedaid struktuure, nagu seda on materjalid (materie) - ja teised –niinimetatud “materjalid”- on seda küll. Kuid need on üks ja seesama asi, mis toimub on vaid see, et on läbitud transformeerivate võimete protsess, mis on andnud teise performantsi -teine karakteristik sellele, mida kujutleti, mõeldi, isegi tunnetati.

See on inimkonna ajaloo üks konstant, alates nii-öelda primitiivsetest hominiididest, kes dekoreerisid oma koopaid ja hi kujutistega või argielu kujutistega, kuni... kuni moodsate rakettideni, mis jõuavad kaugustesse ja paigaldavad satelliite, mis... mis-seal-vahet-on.

Ja see detail, millest võib olla aru saadud, kuid tavaliselt ei ole tunnetatud ja tulemuseks tavapärase, tavaline arusaam jagada olemine kaheks osaks: mitte-materiaalne- ja materiaalne osa. Mitte-materiaalseks võib olla fantastika, vaimne, hingeline, hingestatud... Hästi! On erinevaid kaalutlusi.

Üks on nähtav, kontrollitav, katsutav, mõõdetav, kaalutav... ja teine ei ole seda. Teine on öeldav, tunnetatav, kujuteldav...

Kui me selle konstandi omaks võtame, siis palvetamise ajal... sõnum, mida palve on –uldterminites-, tagab selle teostumise, sel on võimalus, soodustada selle praktiseerimist fenomenide maailmas, materiaalses maailmas.

Ja nii võiksime öelda, et niinimetatud vaimne tee või vaimne elu, nagu soovite, ei ole materiaalsest teest või elust lahus. See on olnud vangistamine, selleks, et sünnitada Võimu.

Ja see on tekitanud ratsionaalsed, loogilised -niinimetatud "intelligentsed"- mehhanismid, mis on esile kutsunud katkemise, pantvangistamise; eraldatuse, separatsiooni ühtede ja teiste maailmade vahel, et me omavahel mõistaksime.

Kui oleme järginud konstandi süžeed, siis näeme, et see separatsioon on vale nägemus selle kohta, mida me nimetame "reaalsuseks".

On sama, kui öelda –korrektses terminis oleks see nii: *"See laps on see sama persoon kui ta saab täiskasvanuks"*. Öeldes "sama" tahame öelda, et see on progresseeruv transformatsioon, aga on sama, vaadelduna erinevatel hetketel, erinevate nurkade alt ja läbi erinevate perspektiivide.

See palvuslik visioon, otsib võimalust teha ilmselgeks seda mille üle palvetatakse, suhestuda sellega, mida kuuldakse, mida aru saadakse, et palvet saaks siduda igapäevaste tegemistega, konstandiga, materiaalsega.

Seega, kui see otsus, ettepanek omaks võetakse, siis raskused -selle, mis on üks- ühendamiseks, saavad olema tavalisest väiksemad. Kindel on..., kindel on, et läbi tsivilisatsioonide, kultuuride, tavade... -religioonid on sellele kõvasti kaasa aidanud- on eriliselt rõhutatud just murdumisele, ebakõlale, vangistamisele. Hiljem, teadus ja tema tehnoloogia, on võtnud enda peale tugevdada, kindlustada konseptsioone, mis pantvangistavad fundamentaalse, loominguosa ja mis kohanduvad vaid realiseerimise faasiga ning eraldavad selle kujuteldavast osast, mis veel ei ole vormi võtnud.

Ja nii ongi, et inimolend elab "duaalsuses", ja tal on –ütleb olevat- vaimne elu ja materiaalne elu.

Ja selles duaalsuses liigutakse katkematult, millest tingituna ei ole inimolend kunagi veenev, ta ei ühine, ei ole ühtne. Kaalub ja uitab sihitult meloodia ja löögi vahel. Kaalub ja uitab emotsiooni, afekti, atraktsiooni, poemi ja... taktitunde ja kallistuse või suudluse vahel.

Kenasti võiks see mõte läheneda ideele “hinge vanglate” kohta –nagu ütleksid müstikud-, ja nii nagu teistel puhkudel on öeldud ja öeldakse: “Mõtlemine, Tundmine ja Tegutsemine”.

Ja võetakse vastu ja viiakse ellu hoiakuid, žeste, vastuseid, positsioone, mis näitavad seda, mida tuntakse, aga õigustamise hetkedel eraldutakse, muututakse “dihhotoomseks”.

Sealt saab alguse vastuolu, sealt saab alguse umbusaldus, seal idaneb kahtlus, seal areneb umbusk, seal areneb “ma ei saa aru”, sealt algab otsustamatus. Sealtmaalt võib ilmuda mingi lavatagune hääl (*voice in “off”*) või teine, pealeloetud hääl (*voice in “on”*) –tugevamate detsibellidega ja suurema kindlusega-. Ja murdumine ongi toimunud.

Hiljem ilmuvad õigustused, selgitused... Veel üks kord!

Usun, et kõik teadvustavad seda “*veel üks kord*” mehhanisme, mis annab tunde, et mitte midagi ei ole edasi liikunud!; et kõik jätkub samal positsioonil. Ja, loomulikult tundub, et kõik päevad on ühesugused ja nii ongi tunne et: “*Siin, selles punktis, me oleme! Nii nagu alati!*”. Jah. Võib olla, mitte niivõrd tunne, vaid enam, see on pigem ilmselgus.

Ja vaatamata paljudele sõnumi, idee, projekti, soovitus, müstilise sekkumistele, “**vaatamata**” sellele... ei ole sel mingit kaalu! Ei ole mingit kaalu! Ja inimolend pöördub tagasi samade tonaalsuste ja vastuste juurde, kui sõnumid, mil ei ole sisutihedat arukust, mõistuspärasust, lakkavad.

“Kui sõnumid, mil ei ole sisutihedat arukust, mõistuspärasust, lakkavad”.

Pöördutakse tagasi “automaatsete vastuste” juurde. Ja loomulikult on niiviisi, kokkuvõttes, kõik päevad peaaegu ühesugused.

Ja lähebki nii, et olendil hakkab igav!, ta väsib!, loobub!; ta innustub entusiastlikult -vaid teatud määral- mingil teel olles või mingis tegevuses, aga hiljem otsib muutust; muutust, mida ei toimu, siis ta vahetab näitelava, ja on tagasi, et alustada selle sama tegemisega!

Tsivilisatsioonide inimkogukonnad – nii nagu seegi- võtsid omaks ajaloo jooksul hoiakud, mis tekitasid nälga, haigusi, tervisehäireid... Ning samuti loodi vahendid ja ressursid, et leevendada, parandada, või, võib-olla, isegi, et tervendada seda või teist kõrvalekallet. Ja kui see sai korda tehtud või paremaks muudetud, pöörduti tagasi sama tegevuse juurde – sama, mida tehti enne!- ja haigestuti uuesti; ja nii jätkuvalt edasi.

Ja see, kel oli eelhoiak naiste suhtes, armus ühel päeval ning vähendas oma eelhoiakut, sest selle naisega oli hea koos minna, kuni –kuna eelhoiak ei olnud kadunud- tundes teda rohkem, sai ta aru, et eelhoiak oli tal ka tema suhtes. Ja nii saabus murdumine, lahusus, ühenduse katkemine ja eelhoiakud algasid otsast peale.

Ja need, selle naise omad, kel oli eriline moraalsus, millega ta ühtede suhtes kõike tolereeris –ennekõike siis kui need olid tundmatud-, aga tuntuid hoidis vaos, et ei hakataks mõtlema “et”...; ja kui olukord oli väljakannatamatu, hakkas ta uuesti otsast peale. Ja nii tekkis terve rida ülekorratud lugusid. Ja kuigi võimaluste kalkulatsioon üritas näidata teisi valikuid, oh!, ei, ei, ei, ei!, umbusk paisus; oli palju mitte usaldamist: niivõrd, et see, kes ei domineerinud või ei kontrollinud, teda ei tahetud.

“Masendus”. Jah!... Masendus kasvab ja täidab inimolendi paanikaga, kuna tema kujutlused, tema ideed, tema idüllilisi ettepanekuid kantakse riputatuna mingi õhupalli külge... ning samaaegselt kannab ta kingi, sokke, seelikut ja pükse nagu teisi asju, olles võimetu neid ühendama.

Ja kui öeldakse ühendada need omavahel, siis moonutatakse; ning pea pannakse jalgade juurde, jalad pähe, käed jalgadeks... Monstrum.

Nii palju? Jah. Võiks öelda, rahulikus ja lihtsas keeles, et kaasaegne inimolend –rääkides üldiselt- on monstrum..., kes tõenäoliselt mingil hetkel ka nii käitub. Või ei!: jääb latentseks; jäävad latentseteks tema eelhoiakud, tema raevud, tema vihkamised, tema ihad, soovid, tema karistused, tema kohtumõistmised...

Ja niiviisi kurnavad end ära ja jõuavad endaga lõpule miljonid, igapäevaselt.

Kõigil, kõigil on jutustada mingist reetmisest. Kõigil on jutustada mingi petulugu. Kõigil on jutustada mingi suur vale. Kõigil on jutustada mingi suur ebakindlus. Kas ei ole lõpuks kahtlane..., et on nii paljust rääkida, mis on peidetud!?

Ja, loomulikult, nii on võimalik, et inimolend liigub petlikul, võltsil moel ja omandab mitu personaalsust; ja tööl oleks ühel moel, niinimetatud “perekonnas” teine, intiimsuse ees kolmas... Nii palju, nii palju! ja nii erinevad!, mis ei sobi kokku, ei seostu.

Siit ka dissidents, vastuolulisus, lõhenemine, vastandumine. Sest midagi muud ei saa olla!

Ja nii ongi, et ükskõik missugune lugu on niivõrd teise loo sarnane!...; samal ajal kui olemuslik oleks, et ükskõik missugune lugu oleks väga erinev teisest loost! Peab olema, kui seda duaalsust ei kehtestataks, kui ei elataks selles moonutuses.

Võik öelda –pehmel toonil, jättes monstroossuse välja-, et mängitakse lõksudega, märgitud kaartidega.

Igal ühel on omad lõksud, loomulikult. Ja kõik, täie loomulikkusega, eitavad seda. On erandeid, oh, jaa! Jah... Väga vähe, jah. Jaa, jah. Aga neid on. See tõenäoliselt päästab, et võiks jätkata palvetamist, baasiks üks tilk voorust, mis võib lahustada terve ookeanitäie halba.

Kuid samuti selle mõõtme baasil, Palve Tähendus asetub paigale, selle kutse ees, mille meile esitab Looming oma Müsteeriumist, et anda meile vihjeid, anda meile soovitusi, anda meile orientatsioone, mida võime kasutada! Või, vähemalt, teha enda osaks, inkorporeerida see idee, et ta kannaks tegevustes vilja. Vältida murdumist, vältida eraldumist selle, mida nimetatakse “vaimseks” ja selle vahel, mida nimetatakse “materiaalseks”.

Masendab, vähemalt natuke, püsida hinges sisalduvas, tema residentsis koos vaimuga, sest näib nagu räägitaks kummalistes keeltes, milledes see, kes säilitab materiaalse noole, tulistab ükskõik missuguse võimaluse ja optiooni korral.

Alati on põhjendusi, mis unelmad ära lõhuvad. Alati saab olema motiive ja õigustusi, et teha lõpp emotsioonidele, kas pole? Alati leitakse mingi seletus otsusele, mis valu põhjustab, sest valu ja vaevad muutuvad materiaalseteks, ja seega annavad domineerimise ja võimu tunde..., on ju nii?

Kuid tavaliselt ei jõuta selle teadvuseni, vaid inimolend jääb rahulolevalt, rahulduna oma ülekaalu näitavale, võimsale ja otsustavale positsioonile, et panna paika liin ja tee, millel... *"Olgu, jah, aga... ei!"*.

Kui kahju ilusatest mälestustest! Kui neid praktikasse viiakse, siis ei ole neil enam seda mõju, mis oli. Ja inimolend on võimeline elama aastaid ja aastaid mingis fantaasias... ja hävitada see mõne kuuga ja muuta meelepäraseks sõpruseks.

Kui külm jää! Milline liigutust tekitav lambi kustutamise viis!... Valgustas ja valgustas, aga käsi ja hoop esitasid talle väljakutse... ja temast on järgi jäänud mingi iga korruga kaugem õrna suitsu kujutis, mis oleks justkui kuulutada, et "oli kord"...

Tavatsetakse öelda, et "kõigel on lahendus", on ju? Kindlapeale jah, aga... kas tahetakse parandada, korda teha? Või tahetakse parandada lahendusttoova maagilise võlukepikese abil? Kuid kas on ka personaalseid kosutavaid, eluterveid ettepanekuid valmis muutumiseks?, või on kõik juba ette otsustatud, kohut mõistetud ja süüdi tunnistatud? Kuid simuleeritakse, et midagi ei ole parandatud, korda tehtud. Ja on vaid huvide segadus. *¡Voilà!*

Palve Tähendus näitab meile täna ühte transtsendentset tahku, milline on selline duaalne elamine, mis ei kuule intiimse reaalsuse juurde! Ja millega on väga kiire! Sest erandlikkus veel eksiteerib, on väga kiire erandlikuks muutumisega. On väga kiire vooruses edenemiseks.

See on ellujäämise vajadus. Elada üle see... emotsionaalne, tunnete, vibratsiooniline krahh.

Ei, ei. Ei ole draamat ega tragöödiat, on ilmselgused..., mis koputavad meie ustele, et me need avaksime, avaksime aknad ja ukSED, et Loov Hingus ventileeriks seiskunud oletusi, ajendeid, põhjuseid... ja ilmuks tõepärased sündmused, ükskõik siis missugused oleks nende tagajärjed; kui ei..., saab kõik jätkuma vanaviisi!

Ja näib, et on nii tähtis, et kõik jätkuks vanaviisi, et end kaitstakse, et mitte seda kaotada!

-Wow!... Aga kas see on aare või mingi jääkaine?

-See on jääk.

-Ah!, ei olegi aare?

-Ei. Sest kui ta oleks aare, siis oleks loogiline seda kaitsta, et mitte kaotada...

Ainult erandlikku säilitatakse, et jätkata tõelist suunda.

Jääda maha sellest rongist on, kindlapeale..., suitsiid.

Teenida ja kaitsta vulgaarsust... on märtrikannatused.

Valgus teeb meile jällegi ettepaneku... "sündida uuesti Armastusele".
(hisp keeles amor- armastus; nacer- sündima) "Ama-necer"... (armastusele-sündima, amanecer- koitma).

See võib saada "mitte-kaotsiläinud" päevateekonnaks.
